

ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(kolmas jaosto)

4 päivänä heinäkuuta 2007

Asia T-502/04

Stéphane Lopparelli

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio

Henkilöstö – Virkamiehet – Ylennys – Vuoden 2003 ylennyskierros –
Etusijapisteiden myöntäminen

Täydellinen teksti ranskan kielellä II-A-2 - 995

Aihe: Kanne, jolla vaaditaan päätöksen, joka koskee etusijapisteiden myöntämistä kantajalle vuoden 2003 ylennyskierroksella, sekä päätöksen, jossa kantajan nimi jätettiin merkitsemättä palkkaluokkaan A5 ylennettävien virkamiesten luetteloon edellä mainitulla ylennyskierroksella, kumoamista.

Ratkaisu: Kanne hylätään. Asianosaiset vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Tiivistelmä

1. Henkilöstö – Ylennys – Ansioiden vertailu – Yksityiskohtaiset menettelysäännöt (Henkilöstösääntöjen 43 ja 45 artikla)

2. Henkilöstö – Ylennys – Ansioiden vertailu – Yksityiskohtaiset menettelysäännöt (Henkilöstösääntöjen 45 artikla)

1. Komission sisäisillä säännöillä perustetussa ylennysjärjestelmässä – joka perustuu ansioiden kvantitatiiviseen määrittämiseen ja jossa virkamiehille myönnetään vuosittain erityyppisiä pisteitä ja jossa heidän on, voidakseen tulla ylennetyiksi, ylennyskierrroksesta 2003 lukien saavutettava tietty kynnyks, joka vastaa yhteenlaskettuja pisteitä – siirtymäajan toimenpide, jossa myönnetään automaattisesti palkkaluokassa suoritettun palveluksessaoloajan perusteella hyvin rajoitettu määrä etusijapisteitä ylennyskierrroksesta 2003 lukien, on yhtäältä oikeutettu uuteen ylennysjärjestelmään siirtymistä koskevan pakottavan tarpeen vuoksi ja toisaalta se ei ole suhteeton, koska siinä ei anneta sellaisenaan ratkaisevaa merkitystä palkkaluokassa suoritettulle palveluksessaoloajalle. Näin ollen ei voida katsoa, että kyseisellä toimenpiteellä ylitettäisiin toimivaltaa, joka nimittävällä viranomaisella on voidakseen järjestää siirtymävaiheen ajaksi virkamiesten ylentämistä koskevien säännösten muuttamista, eikä se näin ollen ole henkilöstösääntöjen 43 ja 45 artiklan vastainen.

(ks. 51–54 kohta)

2. Komission sisäisillä säännöillä perustetussa ylennysjärjestelmässä, joka perustuu ansioiden kvantitatiiviseen määrittämiseen ja jolle on ominaista yhtäältä se, että virkamiehille myönnetään vuosittain erityyppisiä pisteitä, joista tietyt eli ”ansiopisteet” saadaan muuntamalla virkamiehen henkilöstösääntöjen

43 artiklan mukaisessa jaksoittaisessa arvioinnissa saama arvosana, ja toisilla eli ”etusijapisteillä” pyritään löytämään ansioituneimmat virkamiehet, jotta voidaan lisätä heidän mahdollisuuksiaan ylennykseen, ja toisaalta se, että virkamiesten on saavutettava tietty kynnyks, joka vastaa yhteenlaskettujen pisteiden määrää, voidakseen tulla ylennetyiksi – ylentämiskynnyks –, jaettavien etusijapisteiden kiintiö kussakin pääosastossa tai tavoitekeskiarvon ilmoittaminen ansiopisteiden myöntämistä varten eivät ole esteenä ansioiden vertailulle, mikä olisi vastoin henkilöstösääntöjen 45 artiklaa, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta ja urakehityksen periaatetta. Päinvastoin on ilmeistä, että nämä mekanismit ovat omiaan edistämään virkamiesten ansioiden todellista edustavaa arviointia siten, että samalla varmistetaan arviointien mahdollisimman suuri vertailukelpoisuus kaikissa komission pääosastoissa, ja näin ollen kyseisten virkamiesten yhdenvertaista kohtelua. Tämän osalta on muistutettava, että käytännössä ansioiden vertailu on suoritettava yhdenvertaisin perustein ja vertailukelpoisia tietolähteitä ja tietoa käyttäen.

Etusijapisteitä koskeva kiintiö kussakin pääosastossa vastaa tämäntyyppisiin pisteisiin liittyvää yleistä tavoitetta eli sitä, että pyritään löytämään ansioituneimmat virkamiehet, jotta voidaan lisätä heidän mahdollisuuksiaan ylennykseen. Käytävissä olevien pisteiden määrän rajoittaminen on näet omiaan saamaan pääosastot tekemään tällainen valinta. Tämä tavoite on yhteensopiva henkilöstösääntöjen 45 artiklan, yhdenvertaisen kohtelun ja urakehityksen kanssa, Se, että kyseisten pisteiden myöntämisestä saattaa jossakin tapauksessa aiheutua, että vain yksi virkamies ylennetään jossakin pääosastossa, on tämän valintatavoitteen looginen seuraus. Samoin on loogista ja oikeasuhtaista, että pienessä pääosastossa on vähän virkamiehiä, joille myönnetään tämäntyyppisiä pisteitä, verrattuna pääosastoihin, joissa on enemmän ylennyskelpoisia virkamiehiä. Joka tapauksessa väite, jonka mukaan näitä pisteitä koskevalla kiintiöllä kohdellaan epäedullisemmin pieniä pääosastoja, koska niissä voidaan ylentää vain yksi virkamies, on tehoton, koska virkamiehelle myönnettyjen kyseisten etusijapisteiden määrä ei ole

sellaisenaan ratkaiseva ylentämiskynnyksen saavuttamiseksi siksi, että nimittävä viranomainen voi myöntää muun tyyppisiä etusijapisteitä mahdollistaakseen sen, että virkamies voi saavuttaa kyseisen kynnyksen.

Tällä tavoin perustettu järjestelmä ei ole ristiriidassa henkilöstösääntöjen 45 artiklan tarkoituksen eikä sanamuodon kanssa siltä osin kuin siihen ei sisälly eri pääosastoissa toimivien virkamiesten ansioiden vertailua jaettaessa etusijapisteitä kussakin pääosastossa, koska pääjohtaja ei voi vertailla etukäteen pääosastossa suoritettua tehtävien hoitamista verrattuna muissa pääosastoissa toimivien virkamiesten tehtävien hoitamiseen. Yhtäältä virkamiesten komission kaltaisen toimielimen eri pääosastoissa suorittamien tehtävien erilaisuudesta seuraa, että samassa palkkaluokassa toimivien virkamiesten vastuulla olevat tehtävät eivät ole toisiaan vastaavia ja näin ollen heidän ansioitaan on vaikeaa verrata toisiinsa. Kun otetaan huomioon kullakin pääosastolla käytettävissä olevien etusijapisteiden vähäisyys, kukin ylennyskelpoinen virkamies kilpailee kaikkien muiden osastonsa tai yksikkönsä virkamiesten kanssa rajoitetusta määrästä ylennyspisteitä. Toisaalta etusijapisteiden antaminen kussakin pääosastossa konkretisoituu siten, että laaditaan ansioita koskeva luettelo, jossa ei vahvisteta lopullisesti sellaisten virkamiesten ylentämisyjärjestystä, joiden nimi joko on tai ei ole tässä luettelossa, sillä nimittävä viranomainen päättää, mitkä virkamiehet ylennetään kussakin palkkaluokassa tämän luettelon liitteenä olevien ylentämiskomiteoiden ehdotusten perusteella, jotka eivät sido nimittävää viranomaista. Nimittävä viranomainen tekee virkamiehen ylentämistä koskevan ratkaisun henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukaisesti verrattuaan kyseisessä luettelossa olevien, toimielimen kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita. Siinä noudatetaan näin ollen yhdenvertaisen kohtelun periaatetta sekä virkamiesten urakehitystä palkkaluokan mukaan.

(ks. 111, 112 ja 147–152 kohta)

Viittaukset:

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin: asia T-76/92, Tsirimokos v. parlamentti, 30.11.1993 (Kok. 1993, s. II-1281, 21 kohta) ja asia T-157/98, Oliveira v. parlamentti, 21.9.1999 (Kok. H. 1999, s. I-A-163 ja II-851, 35 kohta).